DOMSTOLENS DOM
AF 14. JULI 1961

Société Commerciale Antoine Vloeberghs S. A. mod Den Høje Myndighed for Det europæiske Kul- og Stålfællesskab

Forenede sager 9 og 12/60

Processprog: Fransk

Angående:

Henholdsvis

— den økonomiske erstatning, som påhviler Fællesskabet på grund af et tab, der påstås at være forvoldt ved en tjenstlig fejl fra Den Høje Myndigheds side;

annullation af Den Høje Myndigheds beslutning i en skrivelse af 16. juni 1960 fra dennes formand til sagsøgeren.

Domskonklusion:

1. Sag 9/60 forkastes, da den findes at savne fornødent grundlag;
2. Sag 12/60 afvises.

Generaladvokatens forslag til afgørelse:

1. I sag 12/60 at afvise sagen;
2. I sag 9/60 enten at træffe bestemmelse om vidneførsel vedrørende omfanget af det forvoldte tab, eller i en mellemafgørelse at fastslå, at sagsøgerens erstatningskrav er retligt begrundet og at forbeholde afgørelsen om beløbet til den endelige dom.

Sammendrag

1. *Retspleje — passivitetssøgsmål — antagelse til realitetsbehandling — karakter af virksomhed nødvendig*
   (EKSF-traktaten, artiklerne 35 og 80)

2. *Virksomheder — produktionsvirksomhed i traktatens forstand — begreb — bivirksomhed*
   (EKSF-traktaten, artikel 80, bilag I)

3. *Retspleje — annullationssøgsmål og erstatningssøgsmål — afvigende sagsgenstand og søgsmålsgrunde — Domstolens forskellige beføjelser*
   (EKSF-traktaten, artiklerne 30 og 40)

4. *Retspleje — erstatningssøgsmål — henvisning i artikel 40 til artikel 34 — betydning*
   (EKSF-traktaten, artiklerne 34 og 40)

5. *Retspleje — erstatningssøgsmål — sagsøgere — egenskab*
   (EKSF-traktaten, artikel 40)

6. *Retspleje — retlige anbringender — nærmere udvikling under sagens gang*

7. *Fællesmarked for kul og stål — grundlæggende bestemmelser — princippet om fri bevægelighed — fortolkning*
   (EKSF-traktaten, artiklerne 2, 3 b, 4 b)

8. *Fællesmarked — grundlæggende bestemmelser — princippet om fri vareomsætning omfatter kun varer fra Fællesskabet — varer med oprindelse i tredjelande — begrænset beskyttelse — søgsmålsinteresse*
   (EKSF-traktaten, artikel 4 a)

9. *Handelspolitik — indførselsbevillinger — kamoufleret direkte indførsel — princippet om fri vareomsætning ikke anvendeligt — målet for den gensidige hjælp — Fællesskabets interesse*
   (EKSF-traktaten, artiklerne 4 a, 71 og 73)

1. Et søgsmål i artikel 35's forstand indgivet af en privat kan kun antages til realitetsbehandling, hvis sagsøgeren er en virksomhed i den i artikel 80 forudsatte betydning.

2. Bortset fra udvinding betragter traktaten kun de aktiviteter som produktionsvirksomhed, som den udtrykkelig anerkender som sådanne, og som er defineret i nomenklaturen i bilag I.

   Aktiviteter som knusning, sortering og rensning falder ind under kulproduktionen som bivirksomhed hertil; men hvis de udøves af en virksomhed, som ikke selv foretager kuludvinding, er de ikke aktiviteter inden for kulproduktionen.

3. Erstatningssøgsmålet i artikel 40 adskiller sig fra et annullationssøgsmål såvel ved sin sagsgenstand som ved de klagepunkter, der kan påberåbes. Erstatningssøgsmålet går faktisk ikke ud på at få ophævet en bestemt forholdsregel, men udelukkende på at få erstatning for en skade forvoldt ved en handling eller en undladelse, som er en tjenstlig fejl; desuden er det kun en tjenstlig fejl, som kan medføre domfældelse af Den Høje Myndighed, mens de 4 søgsmålsgrunde i artikel 33 kan gøres gældende ved et annullationssøgsmål. Artikel 40 giver følgelig Domstolen en kompetence, som tydeligt afviger fra den, Domstolen udøver inden for rammerne af legalitetssøgsmålet.

4. Omtalen i artikel 40 af artikel 34 udelukker enhver mulighed for henvisning og omhandler tværtimod de tilfælde, hvor artikel 33 ikke kan anvendes.

5. Da artikel 40, hvad angår sagsøgere, ikke er begrænset på samme måde som artikel 33 og 35, og da indholdet af legalitets og erstatningssøgsmålet tydeligt afviger fra hinanden, må det ved erstatningssøgsmålet udelukkes, at der her findes grænser svarende til dem, der gælder for legalitetssøgsmålet.

6. De retlige anbringender, som sagøgeren påberåber sig til støtte for sin påstand, kan suppleres og uddybes under sagens gang.

7. Artikel 4 a skal fortolkes i lyset af artikel 2 og 3 b og navnlig i lyset af deres respektive målsætning, dvs. »efterhånden skabe de forudsætninger, som i sig selv sikrer den mest rationelle fordeling af produktionen« og »sikre alle forbrugere i det fælles marked . . . lige adgang til produktionskilderne«.

8. Reglen om den frie omsætning, som artikel 4 a indeholder, er navnlig blevet indført i fællesskabsproduktionens interesse. Når det er blevet vedtaget at udstrække denne regel til behørigt indførte varer med oprindelse i tredjelande, er dette ikke sket for at beskytte disse produkter eller deres producenter, men for at undgå at den frie omsætning af fællesskabsvarer, ved at der opstilles hindringer for den frie omsætning af varerne med oprindelse i tredjelande, ikke selv rent faktisk forringes eller bringes i fare. Hvis Den Høje Myndighed, som er forpligtet til at bringe medlemsstaterne og fællesskabsvirksomhederne til at overholde artikel 4 a, ikke selv overholder denne forpligtelse, er dens retsundergivne følgelig i deres gode ret til at anse deres legitime forventninger eller deres rettigheder for krænket og at anmode om erstatning for den skade, som således forvoldes dem. Det forholder sig anderledes, hvis artikel 4 a under visse betingelser kan anvendes på varer med oprindelse i tredjelande, idet denne fordel da kun er en afspejling af den garanti, som traktaten har villet yde fællesskabsprodukterne, således at producenterne fra tredjelande såvel som de handlende, som forhandler deres varer, i de tilfælde hvor den nævnte bestemmelse ikke viser sig at være fuldstændig virksom i forhold til dem, ikke er berettiget til at kræve erstatning herfor under påberåbelse af, at en for dem særlig individuel ret er blevet krænket.

9. Princippet om den frie vareomsætning, hvorefter det er medlemsstaterne forbudt at nægte varer med oprindelse i tredjelande, som er behørigt indført til en anden medlemsstat, adgang til deres territorium, finder ikke anvendelse på et forsøg på import direkte til en medlemsstat, som er sket under udseende af import til en anden medlemsstat, idet artikel 73 forbeholder den regering, på hvis område de indførte varers bestemmelsessted ligger, administrationen af de bevillinger, som vedrører disse udførsler.

   Selv om man anerkender, at medlemsstaterne kan forsvare sig mod sådanne metoder ved at anvende den i artikel 71 omhandlede gensidige hjælp, har forpligtelsen til at benytte sig af den nævnte gensidige hjælp ikke til hensigt at beskytte en eventuel tredjemands interesse, men udelukkende Fællesskabets. Følgelig kan denne tredjemand ikke ved at anlægge sag i henhold til traktatens artikel 40 for at værne og retsbeskytte fremgangsmåder, som den gensidige hjælp netop har til formål at afværge, påberåbe sig, at den gensidige hjælp ikke bringes i anvendelse.